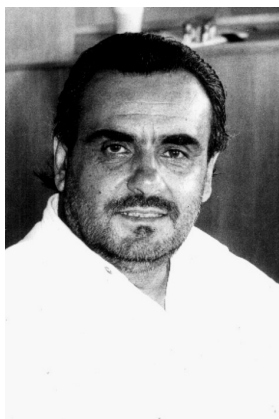

Мухарем Дурић

ЂОРАВА МАЦА

Хроника паланачког успеха

МУХАРЕМ ДУРИЋ, познат је превасходно као новинар “Политике”. Студији књижевности нису определили његов пут ка катедри и литератури, него је посве неочекивано ушао у журнализам и то на велика врата, понајпре као позоришни критичар, а касније као хроничар политичких збивања и то у најжешћим и најсмутнијим временима, претходно и као откривач и истраживач највећих афера на простору уздрманом афером Агрокомерц, сарајевском наци – журком и банкарском афером у вези са вилама у Неуму...

Културни живот остаје његова стална преокупација, добитник је “Златног беоцуга” Културно-просветне заједнице Београда за трајни допринос култури Београда и међународних признања, између осталог, повеље која носи име Лазе Костића, Интернационалног фестивала Интерфер. Познати и су, у његовом публицистичком опусу, објављени фељтони о Белој кући, о последњем изданку хашемитске царевине, потомку пророка Мухамеда, затим о миру и рату, Олимпијским играма, Сарајеву – граду којег нема и, поред осталог, веома драматичан фељтон о гладијаторима. Три града, рођења и живота, одређују његову судбину: Дубровник, Сарајево, Београд, исто као и аеродроми у Лос Анђелесу, Њујорку, Лондону, Сплиту, Дубровнику, и писте у Сарајеву и Београду.

Пише драме, приповетке, романе.

Мухарем ДУРИЋ

ЂОРАВА МАЦА
Хроника паланачког успеха

ЛИЦА

БИКИ, лепа жена

ВЕКИ, лепа жена

ЖОРЖ, Парижанин, пореклом са овог поднебља

БЛЕЈКИ, ружњикава

МИКИ, будући књижевник

ЛАКИ, будући критичар

Стив, новинар

МАК, птичар, препаратор и писац

Маске: бубашвабе, пси, мачке, петлови; нацисти, студенти,
новинари, песници, професори, радници и сељаци,
клошари.

ЛИКОВИ КОМАДА СУ ИЗМИШЉЕНИ

Познате личности које се помињу у комаду:
Мерилин Монро, Марлен Дитрих, Тони Кертис,
Џек Лемон, Елзи де Волф, (Лејди Мендел) Елза Максвел,
Сеид Мемић Вајта и други.

ПРОЛОГ

Три циновске бубашвабе сјоро крстјаре невеликим простором и надгледају ишја се дешава. Исијијују, исјијавају, њушкају, мојре... Црни, дузи ишјици служе им као анијене. Оријашке бубашвабе носе шлемове и наочаре с ујадљивим белим оквирима.

ПРВА БУБАШВАБА: Гледаћемо, видећемо, слушаћемо, чућемо... Чекаћемо

ДРУГА БУБАШВАБА: А шта ?

ПРВА БУБАШВАБА: Па то!

ТРЕЋА БУБАШВАБА: А где?

ПРВА БУБАШВАБА: Па ту..! Ух, ала сте глуперде, баш као она црница.

ТРЕЋА БУБАШВАБА: Која црница.

ПРВА БУБАШВАБА: Ма она, знате сви, она Блејки... Лудаја... Ругоба...

ТРЕЋА БУБАШВАБА: Ух, а ти си ми па лепотица.

ПРВА БУБАШВАБА: Исто као и ти, као и Блејки.

ДРУГА БУБАШВАБА: А па да, она што блеји...

ПРВА БУБАШВАБА: Где ћемо се поново срести?

ДРУГА БУБАШВАБА: Код старе воденице.

Бубашвабе настјављају да крстјаре.

ТРЕЋА БУБАШВАБА: Све можете прочитати на нашем сајту: ве, ве, ве...

ЧИН ПРВИ

СЦЕНА 1.

“Живо̄ӣ је маскенбал...” Тра – ла – ла... Тре̄ӣӣ музика с ѓра-мофона. Песму изводи ђевач из мало̄ местӣа који се ђрославио у великом ѓраду ђод надимком Вај̄ӣа... Прос̄ӣор мало̄ с̄ӣана ђреуређен је ӣако да личи на неки ђредрај̄ни салон са мешавином неукуса, са ӣстиакнӯӣом нацистӣичком зас̄тавом и сликом Адолфа Хӣлера. Неколико особа вр̄ӣи се око ђри саст̄ављена с̄ӣола ђрекривена чаршавом ђреко које̄ је нашивен кукастӣи крстӣ, “свастӣика”. Прӣремају ђослужење за ѓос̄ӣе... Музика се ђојачава.

БЛЕЈКИ: (Нервозно)

Ама дај, скини тог провинцијског педера с минђушом... Угаси то.. пусти нашу “Лили Марлен”. Нека цело време то буде, знате.. нека врста музичке завесе, схватате? Је ли ме разумете, знате ли шта хођу.? Хођу “Лили Марлен”! Нек се ори, као бригадирске песме на радној акцији... Важан је ред потеза. Па, причао ми је стари мој. Он све зна. Мало лаже, али успешно слаже.

МИКИ: Да, лаже, лаже... док га не прочитају.

БЛЕЈКИ: Па од тога живимо, од његових лажи. Он мене тим храни.

МИКИ: Аха... па зато ти је лој кости избацио...

ЛАКИ: (Индан̄ӣлно)

У лажи су кратке ноге... тра, ла, ла...

Музика ђрес̄таје. Одједном, још ѓласније чује се дрӯа: “Хај, хај брӣаде...”

БЛЕЈКИ (Зѓрожена)

Ма јесте ли ви луди? Шта вам је? Склањајте то! Не “хај”, него “хајл”.

МИКИ: Па ти си поменула радне бригаде..

БЛЕЈКИ: Куш!

ЛАКИ: Хођеш ли, можда “Златну рибицу”? И то пева онај твој са минђушом..

Блејки маше рукама, бес̄омођно.

Гос̄ӣи улазе. Поздрављају се, неки хладно, дрӯи срдечно. Нови ѓос̄ӣи су ђод маскама.

ПРВА

МАСКА: Где су колачи?

БЛЕЈКИ: Колача нема. Није ово “халувен”... “холовин”... да нећете можда још “505” са цртом, а? Или рум плочице..?

ПРВА

МАСКА: Зар није “Ноћ вештица”? Последњи је дан октобра.

БЛЕЈКИ: Није вам ово Стоунхенџ...

ДРУГА

МАСКА: Где су лампе од тикве?

БЛЕЈКИ: Не требају нам паганске глупости.

МИКИ: Хоћете да вам Џон Карпентер приреди забаву?

ЛАКИ: Или желите причу о бекству из психијатријске клинике.

ПРВА

МАСКА: Фали Дракула...

БЛЕЈКИ: Шта мислите од чега се живи? Све је у животу лаж, лепо ружно, а ружно лепо.

ЛАКИ: Уста су ти пуна мудрости.

БЛЕЈКИ: Хоћеш ли, можда, да ме целиваш?

МИКИ: Ти пошто – пото хоћеш да будеш оригинална, а да појма немаш шта хоћеш.

Госћи, косџимирани, долазе и исџуњавају мали џросџор.

БЛЕЈКИ: Немате појма... Мој стари Црни треба да вам буде учитељ... Свима нама. Он зна ред потеза. Шеф полиције такође... Ја хођу дамџн гамбит!

МИКИ: А ко ће да те прати?

БЛЕЈКИ: Зна се ко је задужен за пратњу... Ух, осушило ми се грло.

Сиџа џиће у џласџичну чашу.

МИКИ: И ја ћу нешто да сркнем.

Блејки се врџи и обраћа се џрисуџнима који џриџремају закуску.

БЛЕЈКИ: Па хајде девојчице, хитрије мало... Чекај да видим... Па какав сте то паризер купили?... Па добро, најјефтинији не мора да значи и најгори... И лошим средствима постижу се добро резултати и остварују циљеви Ха, ха нисам ја тако глупа као што сви мислите. Можда јесам ружна али, глупа... А и лепота је, ствар укуса, зар не?...

Добро... а од мајонезе преко паризера исцртајте кукасте крстове... Додајте и мало кечапа... Пићемо шта ко хоће, има лозове ракије, Црни донео одозго с брда, а он не пије, бар тако тврди, па ћемо ми то да пијуцкамо, а за оне педере има и сокова, а богами и хладне воде, најслађа је вода из чесме, па ко воли нек изволи.

- МИКИ: Ово је већ пословична шкртост.
- ЛАКИ: Откуд је заправо та ракија?
- БЛЕЈКИ: Па ја рекох, с брда.
- ЛАКИ: А којих?
- БЛЕЈКИ: Бухорских.
- ЛАКИ: Бухара се помиње уз Насрадин – хоџу.
- МИКИ: Јели то нека песничка фигура?
- БЛЕЈКИ: То је у Црници.
- ЛАКИ: Је ли варош повелика?
- БЛЕЈКИ: Па, мајке ми, више од пет стотина душа...
- ЛАКИ: Зашто онда помињеш неко угледно порекло, тра, ла, ла...
- МИКИ: А шта ти то хоћеш, у ствари..?
- БЛЕЈКИ: Умукни већ једном... Хоћу резултате! Излаз из чамотиње. Схватићеш једног дана кад се будеш потписивао испод својих сабраних дела као и ја уосталом. Од нечег се мора почети. Црни зна шта ради... Ја му верујем. За све треба имати таленат. Било какав, само да засени зоолошког врта који показује животиње, па све до трамвајџије или продавачице кора за питу. Треба мазити сопствено самољубље.
- МИКИ: Није баш угодно посматрати те... али шта да се ради. Каква си таква си... Можда су те заменили у породишту....
- БЛЕЈКИ: Мрш... марш, мааарш... мрш ђубре...
- ЛАКИ: Не знам, радиш ли то, можда, из досаде... И не знам, зашто ниси позвала неку рибу, а не само ове равне као даска, као и ти... Шта смо ми Богу згрешили?

БЛЕЈКИ: Сада више нема шта да се мисли... Али схватићеш једног дана. Бићеш ми захвалан. Сви ви, клањаћете ми се. У ствари, за рибе је још рано... А ако вас интересује... ево показаћу вам...

Подигне хаљину... само мало до изнад чворновајћих колена, не више. Нико не обраћа пажњу

МИКИ: Не знам је ли то само хир, али ако је твој хир, па нека буде и наш. Да и нас на периферији обасјају светла ексцентричности... И... не задижи сукњу, смучиће ми се. Срећом, не задижеш превисоко. Као да нешто кријеш, а?

БЛЕЈКИ: Рекла сам ти већ да си ђубре... А шта би ти? Ти би нешто да креснеш, а?

МИКИ: Зашто ти се одмах очи зацакле кад то кажеш... Ти бар можеш да будеш спокојна. Нико те неће пипнути...

БЛЕЈКИ: Виртуелно, врло виртуелно!

Песма "Лили Марлен" њосћаје све ѓласнија. У њросћорију улазе рејски ѓосћи, махом млађи људи. У знак њоздрава високо њодигу руку. Реско одзвања: Хајл"... Хајл"... Хајл"...

Сцена се зашамњује док одјекује кикошање. Кикоћ се шири...

ПРВА

МАСКА: Ова је кућа на чудном месту.

ДРУГА

МАСКА: Овом улицом је некада текао поток.

ПРВА

МАСКА: Да, али тада није било улице.

ДРУГА

МАСКА : Речно корито.

ПРВА

МАСКА: А шта је раније било на овом месту?

ДРУГА

МАСКА: Воденица...

ПРВА

МАСКА: Још само да кажеш да су ту били духови...

ДРУГА

МАСКА: Вампири !

Свејџла у соби се ѓасе и џале наизменично. Присџижу још неки закаснели ѓосџи. Одевени су у џамне џелерине, маскирани, као чаробњак у “Лабудовом језеру”.

БЛЕЈКИ: *(За себе)*

Аха... најзад су стигли!

МУКИ: *Шта кажеш? Виртуелно, а?*

БЛЕЈКИ: *Ипак си ти ђубре... Тако говоре педери и дркације. Али, сви ћете ви гледати у мене... Ја хеклам, задигнуте сукње, а без гаћа... а вама падне мрак на очи, па чик да видиш. Важан је само ред потеза... Важно је направити фрку...*

Просџор се заџамњује. Силуџе се слабо разазнају. Издваја се једна сенка и сџаје на сред сцене.

БЛЕЈКИ: *Сада црна дама иде напред!*

У даљини се зачују џејџлови.

Тајац,

Кукурукууу...

Госџи џочињу да се разилазе Без џоздрава

Кукурукуууу...

Црне маске убрзано несџају са сцене. Као да се џоје.

Кукурукуууу...

Поџом све замукне.

СЦЕНА 2

Истии сѣан, са разбацаним или њреврнутим сѣолицама, срозаном чаршавом, уфлеканим мајонезом и кечайом... После њијанке, све је разбацано њо њоду, на сѣолу осѣиаци хране, њреѣурене флаше, скршене чаше, разливена мајонеза и ајвар њо сѣолњаку, њеѣеларе њуне оѣушака, њеѣео ѡросуѣ њо сѣолу и њоду, на сѣолицама ѡмиле одеће, краватѣ, ешарѣе... Друшѣиво се разишло, осѣјала ѡек два ѡри закаснала ѡосѣа који се буде, мрзовољно, мамурно. Мики, Лаки се ѡроѣежу и ѡкушавају ѡново да сѣавају. Смѣѣа им Блејки, у дуѡом, офуцаном ѡењоару сумњиве чисѣоће, с наочарима.

- ЛАКИ: Пази да те не заслепи сунце... Још није свануло, а то си натакла те сунчане наочаре.
- БЛЕЈКИ: То је део мене.
- МИКИ: Шта ти је? Да ли се ти увек се будиш тако рано, уз птица пој?
- БЛЕЈКИ: Јок... ти ћеш да ми кажеш. Буди ме шум морских таласа. Ха, ха, ха... уз ове моторе, аутобуса, трамваја и осталих помагала.
- МИКИ: Дај, буди мирна. Где ти је ока сјај у ове ране јутарње сате?
- ЛАКИ: Стварно, цуро. Скини те наочаре. Спаваш с њима и као гипсана лутка све кријеш под неким отрцаним крпама из фундуса. И ноге и очи и косу.
- БЛЕЈКИ: Одело чини човека, хоћеш ли то да кажеш?
- ЛАКИ: Шта ти кријеш испод тих крпа.
- БЛЕЈКИ: Ваља бити виспрен и умети направити фасаду.
- МИКИ: Стварно. Шта ти, заправо, кријеш?
- ЛАКИ: Да ниси ћелава?
- МИКИ: Ха, ћелава певачица
- ЛАКИ: Јеси ли ти икад била на плажи?
- БЛЕЈКИ: Само на Краљичиној...
- ЛАКИ: Војвоткиња, а на Краљичиној плажи. Можеш мислити.
- БЛЕЈКИ: Ако ти се више допада, може и принцеза.
- МИКИ: Може и баронеса... са вештачком вилицом.

- ЛАКИ: Или маркиза... А рођаци дошли да је виде... Сви у опанцима и вуненим чарапама. И с ранчевима на леђима.
- МИКИ: И они су заборавили шта значе речи: назиме, шиљеже, јематва... па сено..
- ЛАКИ: Она говори о панку, року, рококоу... кемпу... и дрегу.
- МИКИ: Какво расипништво.
- БЛЕЈКИ: Ма ви сте, бре, ћорави!
- ЛАКИ: Ко нам то каже.
- МИКИ: Мора да се море узбуркало, а плажа опустела кад си се ти појавила.
- ЛАКИ: Замисли је у бикинију... Или, не дај боже, у топлесу!
- МИКИ: Немој да ми голицаш машту...
- БЛЕЈКИ: И шта сад..? “Стипу, ба, то. И, тишу.”
- МИКИ: Чим отвориш очи, ти почнеш да мељеш... А онда ти ми не ваљамо.
- ЛАКИ: Пусту да још мало совимо. Тек је прошло четири сата ујутро.
- БЛЕЈКИ: Али, момци, па ништа се није десило. То је ужасно. Ништа не схватате.
- ЛАКИ: А шта је, па, то требало да се деси?
- БЛЕЈКИ: Па све... да звоне телефони... Чекај...
- Подигне слушалицу. Ослушкује.*
- БЛЕЈКИ : Ту, ту... Ето, ради телефон. Није искључен.. Везе нису прекинуте... Али нико не зове, је ли то могуће?
- МИКИ: Ма ко да зове, зашто?
- БЛЕЈКИ: Елзи де Вулф и Елза Мексвел, рецимо.
- ЛАКИ: Она стара гребаторка.
- БЛЕЈКИ: Пре два дана јављала ми се Марлен Дитрих!
- ЛАКИ: Стара кока, добра јуха. Певала је песмицу “Лили Марлен”, као славуј у пролеће.
- МИКИ: Ма, иди..
- БЛЕЈКИ: Да, да...
- ЛАКИ: И ко још? Јукио Мишима, можда?
- БЛЕЈКИ: Па Мери Квант...

- ЛАКИ: Ма шта ми рече...
- БЛЕЈКИ: Да, да... Заиста, треба креирати свој властити шоу!
- МИКИ: Развесели нас још мало... с ким си још чаврљала ових дана? Ко су ти били гости?
- БЛЕЈКИ: Барон Вилхелм се такође вратио.
- ЛАКИ: Онај секси чобан? И ко је још у том твом кавезу за лудак... изузев нас двојице.
- БЛЕЈКИ: Вас двојица сте на првом месту... мушке проститутке.
- МИКИ: За тебе су сви педери.
- Блејки рукама даје знак да се сџишају... Ослушкује...*
- БЛЕЈКИ: Опет ништа. Ни милиције нема... Раде ли они уопште?
- ЛАКИ: Која милиција?
- БЛЕЈКИ: Наша, народна... Они су требали да дођу...
- МИКИ: А зашто?
- БЛЕЈКИ: Па да нас хапсе!
- МИКИ: Како да нас хапсе?
- БЛЕЈКИ: Па све оно... сирене, марица, наруквице, знаш већ како то иде... Руке на леђа, глава доле.
- ЛАКИ: Зашто нас да хапсе? Па ми смо духовна елита!
- БЛЕЈКИ: Па то им је дужност... Ми смо дисиденти. Правимо хаос... Певамо скарадне песме... Хулимо... Ми смо организатори нацистичког бала! Схватате?
- ЛАКИ: Каквог бала?
- БЛЕЈКИ: У нацистичком стилу! Са кукастим крстовима, разумеш?
- МИКИ: Са свастикама од мајонезе... Пих... и то ми је нешто.
- БЛЕЈКИ: Их, како изгубити невиност... Ко се роди глуп, остаје да тавори целог живота... Али, не, ово није крај.
- Мики и Лаки буље, не схватајући.*
- МИКИ: Ја ништа не разумем.
- ЛАКИ: Ни ја...
- БЛЕЈКИ: Ма шта ви имате да схватите. Можете да ме ухватите за неку ствар.

Мики и Лаки радознано њодижу главе.

- МИКИ: А за шта то?
- ЛАКИ: Кажи, кажи...
- БЛЕЈКИ: Вама да кажем? Вама, дебилима? Никада у животу нисте видели ону ствар. Јунфери..!
- МИКИ: Ко није видео? Па ја сам експерт за ствари међу ногама.
- БЛЕЈКИ: Ти експерт? Мамлазе!
- МИКИ: Ја, ја...
- БЛЕЈКИ: Па ти појма немаш...
- МИКИ: Све знам и о изгледу и о мирисима. Знам кад сам био мали. Кад је тета Мицика долазила, чим јој чујем глас, ја повичем: Мицо – пицке, а сви се смеју, она – дебела госпођа понајвише, грохотом.
- БЛЕЈКИ: Кад си ти био мали? Па теби је и сада мали, ха, ха, ха
- МИКИ: Ма знам све. И о пекаркиној пици, и о пиљаркиној купусари и о новинаркиној минци...
- ЛАКИ: Која новинарка?
- МИКИ: Знаш ону што продаје новине на киоску, на ћошку...
- ЛАКИ: Опа, бато, дијапазон ти је широк.. А травестити..?
- БЛЕЈКИ: Доста ! Прекините с глупостима!
- ЛАКИ: Шта? Тебе то не интересује. Или је то, можда, табу тема за тебе?
- БЛЕЈКИ: Нема табу тема за мене. Само што ја на све то гледам из другог угла, с висине.
- ЛАКИ: Као уседелица с балкона... Па, ко први наиђе.
- БЛЕЈКИ: Багро... Ударићу те
- ЛАКИ: Ти не удараш, ти заудараш... На балегу
- БЛЕЈКИ: А ти на брабоњке!
- ЛАКИ: Пази, како се мала разуме у домаће животиње и, посебно, измет.
- МИКИ: Корени су јој дубоки.
- БЛЕЈКИ: Само чекајте... Кад се прикажем као баронеса. Пузићете сви ви.
- ЛАКИ: Једног лепог дана, можда, ако не и пре.
- МИКИ: Време споро пролази...

- ЛАКИ: Мала је у праву... То, мислим, да се представи као баронеса. Шта ту фали?
- МИКИ: Па да. Слободан човек може да чини шта му је воља... Да промени име, порекло, бизнис.
- ЛАКИ: А шта ми да радимо?
- БЛЕЈКИ: Нема расправе! Треба само чекати.
- МИКИ: Шта да чекамо? Вече?.. Ево, јутро смо дочекали.
- ЛАКИ: Стварно, шта да чекамо? Годоа?
- БЛЕЈКИ: Годо ће доћи!
- МИКИ: Како то мислиш?
- БЛЕЈКИ: Очекујем важне вести.
- МИКИ: Али, колико ја могу да приметим, у ово рано јутро, ништа се не дешава.
- БЛЕЈКИ: Десиће се...
- МИКИ: Ствар није била добро припремљена.
- ЛАКИ: Ово није била оргија која ће привући пажњу.
- БЛЕЈКИ: Шта је недостајало?
- ЛАКИ: Рецимо... није било еротике.
- МИКИ: Лоша комбинација.
- ЛАКИ: Нико није могао да исказе наклоност према девојчицама, из простог разлога јер их није било.
- МИКИ: Ни према младићима.
- ЛАКИ: Ни да исказе колико је фасциниран лезбејством.
- МИКИ: Није било секса, музике, поезије...
- БЛЕЈКИ: Видим да сте паметњаковићи... Али, кажем вам, прашина се мора дићи.
- ЛАКИ: Недостајала је раскош, костими, сцена...
- МИКИ: Само смо имали лудост.

Звони телефон. Блејки подиже слушалицу и одмах почиње да се ѓоройадно смеје. Сћуишћа слушалицу и обраћа се Микију и Лакију.

БЛЕЈКИ: Једна комерцијална станица се упецала... Постаћемо славни! То је мој нови рођендан!!!

Тајац. Блејки фуриозно излази из собе. Мики и Лаки осћају сами.

СЦЕНА 3

- МИКИ: Мајку му...
- ЛАКИ: Не знам шта да кажем.
- МИКИ: Она је стварно луда.
- ЛАКИ: Да, али има система.
- МИКИ: У ствари, нема. Ништа. Само празнина. Чак ни у тој кокетарији нема смисла. У том, макар и лажном свету, не тражи се и не захтева ништа. Нико није узрујан... а она пада на нос, не зна где удара,
- МИКИ: У ствари, она ни о чему нема појма и због тога нема комплекса. Она није свесна ни свог накарадног изгледа.
- ЛАКИ: Није то битно. Ни ја нисам свестан. Мада сви виде и мисле да сам мали, хром, ружан.
- МИКИ: Сви смо ми исфрустрирани.
- ЛАКИ: Зато и правимо ове салве глупости. До сада нам није упалило, али видећемо шта ће се десити.
- МИКИ: Можда све изгледа неразумљиво. Али, очигледно је да смо направили догађај који ће привући пажњу јавности.
- ЛАКИ: Било како било...
- МИКИ: Ми смо свесни да смо попут ње сви скоројевићи и да је било неопходно да направимо нешто изненадно, као ваздушни напад.
- ЛАКИ: У томе није било снзибилности, али то се показало као предност.
- МИКИ: Можда је ово ипак наш срећан тренутак.
- ЛАКИ: Наша тв верзија њеног комада може да постане хит.
- МИКИ: Да, као и све лоше ствари које постижу успех у када су у несигурном друштву изражене негативне тенденције.
- ЛАКИ: Фолираш, као и обично.
- Улази Блејки.*
- БЛЕЈКИ: Господо, предстоје нам дани дугих снимања. Наше приче приказиваће се у недељним поподневима. Ја ћу бити плодна потписница. Сви ће то гледати.
- ЛАКИ: Значи, сапунска опера у наставцима.

БЛЕЈКИ: Тако је! Шта фали?

ЛАКИ: Па знамо да је све лаж.

МИКИ: Снобизам.

БЛЕЈКИ: Људи управо за тим чезну... Да гледају како се и ви хомосексуалци међусобно таманите.

Звоно на вратиима.

БЛЕЈКИ: Ево их! Коначно. То је милиција. Спремите се да испружите ваше неговане педерске руке, да вам ставе лисице.

Одлази да отвори врати. Из уског ходника доиру неразумљиви дејалји крајког разговора. Блејки се враћа.

БЛЕЈКИ: Опет ништа... Поштар... Можете мислити.

Ошвара коверат.

БЛЕЈКИ: Пази ово... Уместо милиције, “марице”, лисица... блицева сниматеља који сликају како нас одводе везане, само позив на разговор у месну заједницу. На крају ћу да извршим харакири.

ЛАКИ: Шта се десило?

МИКИ: После нападања отровом и способности да правимо будале од других али и од себе, дошло је време пљувања...

ЛАКИ: А онда?

МИКИ: Онда скрушеност. Умиљавање. Чанколизост...

БЛЕЈКИ: Ипак, све је купљено. Ђутуре.

ЛАКИ: Све је ово анти – догађај.

МИКИ: Мислим да је глупост била слати она анонимна писма, из разних места.

ЛАКИ: Па наравно... То је онај стари фазон. Као, пријатељ ти иде у Париз, а ти му тутнеш писмо на разне адресе, а он та писма пошаље са печатом великог града.

БЛЕЈКИ: За све треба таленат.

МИКИ: Најгоре је кад наступи суочавање с недовољним талентом.

ЛАКИ: Тада наступају самосажаливи гестови.

БЛЕЈКИ: Ха, ха, ха, ха.. К о Швабо тра-ла-ла...

ЧИН ДРУГИ

СЦЕНА 1

Стив седи у соби. Пуши лулу. Соба је простирана, део салонског ситана. Завеса нема, прозори су отворени и кроз њих улази бука с улице, звоњава трамваја, сирене аутомобила, цика деце у оближњем школском дворишту. На столу прећираним папирима и књиџама машина с увученим папиром. Стив усипаје зашвару погледа најоле, затим зашвару прозоре и прилази столу.

СТИВ: Хм... Док сам стајао и гледао улицу, све ми је било јасно... И док сам седео и пушио, опет као да сам све разумео и знао... А ево сада кад приђем машини и треба нешто да напишем, као да се укочим... Ништа не знам, ништа ми није јасно... Идеје испаре на овој врућини. Летње доба... Али знам старо правило: ваља седети, седети и писати. Ипак, није то као кад одврнеш чесму, па вода потече. Треба претакати, хватати оно најчистије, пустити да муљ падне на дно да би се касније све испрало и очистило...

Звони телефон. Стив одмах подиже слушалицу.

СТИВ: ... Ја... хелоу, Жорж. Како си, кај делаш, шта радиш ти... како птице...? Теби припада цео свет. Имаш гласове који долазе са свих страна. Ти си срећан човек Ниси ти као онај лажов Црни. Тај кад зине слаже... Аха, па да... Ух, па то је изненађење. Пријатно, наравно. Мак није био овде... па ни сам не знам. Очекујем га... И ти ћеш доћи? Сјајно! Знам како си се чудео кад је угледао прљаве аутобусе и питао – па шта је ово –... као да никада ниси видео аутобусе којима си се годинама возио, шверцујући се без карте до факса... Ма да, увек је стремио да оде негде – високо. Никада нисам схватао шта му то значи. Али ако му је Париз ниско, па онда нека се пење на Ајфелову кулу... Ха, ха, ха... Него чуј Ђорђе... пардон, Жорж... Не интересује ме шта се десило са тобом и твојом женом и да ли те је она преварила с њом или с њим... Знам, знам врло добро да се заљубила... Жене су чудне, па ми је посве јасно и то да се заљубила у своју колегицу. Знам звучи добро. Она је њега оставила због ње. Није заволела другог мушкарца, него другу жену... Мене интересује нешто сасвим друго... Па, ево рећи ћу

ти... Сећаш ли се оне хладне зиме, расквашеног снега посутог сољу, када смо ишли да тражимо онај стан где је наводно организован маскенбал. Нико и није знао какав је то маскенбал био... Па нисам ни ја знао... Ја сам само добио писмо. Оно је стајало на мом столу, та плава коверта киселила се данима... Били су празници, народ саставио благодане, па удри... И кад сам најзад хтео да почистим сто... Знаш оно златно правило... Чистачица ништа није смела да пипне на столу... Е онда сам незаинтересовано отворио писмо и погледао искривљена слова исписана нечијом невештом руком... Дуго је то отворено писмо и после стајало на столу. Некако мамурно сам покушавао да схватим о чему се заправо ради... Шта? Фашистички бал... Уз “Лили Марлен”... Пих... кога то интересује? Какве везе то има. Ко ће се узрујавати још због таквих глупости... А онда да није нека измишљотина... Е онда смо одлучили да пођемо трагом тог писма, да нађемо ту улицу, да видимо и да сазнамо шта се и да ли се ту нешто заиста десило. Па да, знали смо и то да ту станује Црни... Ок. Причаћемо кад дођеш. Уопште нисам знао да си ту. Добро да си се јавио. Ево чекам те.

Сћушића лагано слушалицу телефона. Пушића музику... “Лили Марлен” тихо одзвања. Сћив йали чистиу, йуну лулу.

СТИВ:

(Сам)

Чудна музика. Не знам зашто ли су је забрањивали... Увек ми је звучала безазлено. Пева о залубљеном војнику који снева своју драгу... Германски дух је меланхоличан... Ваљда је тако, не знам... И ја сад слушам ту “Лили...” Знам да има и да је било разних верзија. Свет је мали, сви знају за ту војничку песмицу, уз пиво, наравно. Исто као што има више верзија о њеном настанку... те компоновао је 37. Норберт Шулц, те прву верзију направио 1915, опет Швабо, неки учитељ Ханс..., и на овим просторима се певушила као “Чекам те...” Пуно контраверзи око тако малог шлагера: националсоцијалисти су га забранили, јер им се учинила као пацифистичка, а холивудска звезда је певала као енглеску верзију. Војник чека девојку испред касарне, или она њега, свеједно.

СЦЕНА 2

У салону великог, укусно намешћеног сћана, исћуњеног мирисом и димом холандског дувана седе Сћив иуши лулу, Мак цићару, велику хавану..

МАК: Кад смо се чули, отказао сам собу у хотелу слушајући твој савет и ево ме. Да се испричамо ко људи... Па како си, како живиш... Е мој стари друже. Шта нас је све стрефило... Али Боже здравље.... Битно је мало мезнути, мало креснути, па док иде. Знаш основно правило физике. Док иде – иде. Кад стане – стало је. Можда се нама све расуло.. нама, на нама, у нама, али такав ти је живот... Ево ја два бајпаса зарадих, па шта. Него како си ти овде. Како ти је? Имаш ли ? Треба ли ти лове.? Имам нешто, за прву прилику.

СТИВ: Ма, пусти глупости. Него, ниси ми ништа причао о тој слабости и да ти срце трокира... Али, видим жив си. И немој сад да набрајамо ко је жив, а ко мртав. Мени дођу, па ми причају ко је све у међувремену умро... Али шта ћеш...

МАК: Знаш онај виц кад пијанац ујутро стане за шанк, а нико не нуди пиће, па он почне како му је умрла ташта, а неко за шанком уздахне и каже. ех, шта ћеш, а он ко из топа, пиво... Тако и ја, дај да попијемо нешто.

Сћив усћиаје и доноси флашу бурбона, лед и две кристјалне чаше.

МАК: Па да... све се нема, а овамо без вискија се не може живот замислити.

СТИВ: Знаш добро – фукара остаје фукара, а господин – господин. Никад нећу заборавити, некада кад ме зврцнеш телефоном и позовеш на пиво, а ја кажем није хладно, а ти одговориш – расхладиће се док доћеш... Па насецкаш пршуте, извадиш сир, а док се пиво хлади, ми тргнемо по шљивовицу...

МАК: Ма добро, а шта нам сад фали?

СТИВ: Па можда имамо превише година...

Звоно на вратиима прекида разговор.

СТИВ: Ево их, нису се дуго задржале.

У салон улазе две леје жене, Веки и Бики.

БИКИ: Момци, нећемо вам сметати. Знам да имате мало времена за причу. Ми одлазимо у кухињу и правимо питу.

ВЕКИ: И “босански лонац”.

СТИВ: Босански лонац!

ВЕКИ: То је прави специјалитет. Имамо све, месо, поврће... и лонац.

МАК: Хајде, девојчице, пуно причате а мало радите.

Уст̄аје и њрилази Веки. Љуби је у уст̄а.

Веки и Бики одлазе ка кухињи, одакле убрзо њочиње да се шири мирис хране која се с̄рема. У салону, Мак и Стив наст̄ављају разг̄овор, не ис̄уш̄ијајући лулу и циг̄аре.

СЦЕНА 3.

- СТИВ: Ух, та Бики..! Као Мерлинка... сочна... Ма, то сам хтео да те питам. Посве сам заборавио оно зимско вече када смо ти и ја крстарили градом, по расквашеном снегу, трагом оне приче о наводном фашистичком балу... С “Лили Марлен”, замисли. Касније кад се све пукло сазнало се и да је место радње био стан Црног, а главни актер и организатор његова ћерка. И питао сам те ко је та, а ти ми одговорио, ма знаш је, сви је знају страшно је ружна, има огроман ружан нос носи дугу сукњу да сакрије чворната колена а испод јој вире огромна стопала. Виђали су је ноћу како хода, боса по киши, сама...
- МАК: Тужно... Смешно. Ни сам не знам.
- СТИВ: Ма не... лудаја, нико неће с њом.
- МАК: Да, али ипак је почело неко друштвање да се окупља око ње.
- СТИВ: Касније, да... Ситни и амбициозни, као и она. Својим лупетањем и измишљотинама, привукла им је пажњу.
- МАК: Кажу да су били елита.
- СТИВ: Ма која елита, ситни, изкомплексирани клинци.
- МАК: Да, али касније су неки постали занимљиви ликови.
- СТИВ: Остали су оно што јесу. Не постоји чаробни штапић... ружно паче не постаје лепи, бели лабуд. Жаба се не може претворити у принцезу, чак ни у лажну принцезу. Или грофицу, ах... Жаба остаје жаба... Може само и она ногу да дигне, мислим кад види како коње поткивају... Додуше, касније су они почели да прибрајају и оне који с њима нису имали никакве везе. Тобоже... ишли су заједно у разред или у исту школу. Ма какве везе то има..?
- МАК: У том тренутку, могло се учинити да су они изникли из неког наци – кабареа.
- СТИВ: Нема то никакве везе с кабареом. То је уметност... Берлински кабаре из 1929, у време нациста, мајн хер, знаш ли ти шта је то..? А ово... ово је дно дна. Чисто шарлатанство, бре. Да знаш само како су се уплашили кад је грунуло на телевизији и у новинама. К о мишеви се шћућурили, сакрили по мишјим рупама... А касније подигли носеве и скривали се иза те приче, изигравали дисиденте и шта ти ја знам, па се стишали, мањи од маковог зрна, тихи, послушни, доброћудни.

- МАК: Хоћеш да кажеш: лаж.
- СТИВ: Лаж која говори истину.
- МАК: Слободна асоцијација, велиш.
- СТИВ: Промашена маска, можда.
- Мак њали лулу која му се сџално ѓаси.*
- МАК: Како се то показује, ако би се гледало, рецимо, из позоришног угла... Ако су, рецимо, хтели да направе представу?
- СТИВ: Бојим се да је и то далеко од истине. Није то никакав историцизам.
- МАК: А слободна асоцијација?
- СТИВ: Служба...
- МАК: Неко је дојавио.
- СТИВ: Зна се ко. У великом стилу.
- МАК: Са службом се није играти. То је део друштва.
- СТИВ: Нема везе... Удавили би се у тој слободи, не знају да пливају.
- МАК: Знају, и те како... Сви су испливали... Постали, пре свега познати, добили добра места, почели да пишу књиге... какве такве.
- СТИВ: Па, у томе и јесте проблем... направили су место за себе. Преобукли су се...
- МАК: Или се сада преоблаче?
- СТИВ: Хоћеш да кажеш да је то промашена маска?
- МАК: Ништа нећу да кажем... Али сво то преоблачење, маске, начин на који су се наметнули и намећу. То је за њих есенцијално.
- СТИВ: Али, зар то није смешно?
- МАК: Па јесте, када се открије да они немају гениталије... Ха, ха, ха...
- СТИВ: Ништа није невероватно.
- МАК: Али, они мисле да су виша раса.
- СТИВ: Заваравају се. Лажу и себе и друге.
- МАК: На који начин?
- СТИВ: На сваки.

- МАК: Проналазе свој алтер его.
- СТИВ: Само желе другима да боду очи. Преоблаче се. Транс-вестити... Праве игроказе...
- МАК: Имају ли своју публику?
- СТИВ: Некада да, некада не.
- МАК: Али њихова лаж је бескрајна.
- СТИВ: Само до одређене мере. Они немају своје небо. Њихов чамац тоне.
- МАК: Али, то је чамац за спасавање.
- СТИВ: Тако они мисле. Хватају се за сламку... Њихов говор је неправилан, не умеју лепо да говоре, имају шпрах – фелер.
- МАК: Али, изигравају отменост.
- СТИВ: Тиме покушавају да сакрију своју ругобу.
- МАК: Да, плачљиви су и исфрустрирани. Без талента.
- СТИВ: Чиста фолиранција.
- МАК: Тако је, но све што ураде је њихова рампа за лансирање.
- СТИВ: Све зачине својом стерилном злобом, помешаном са ароганцијом која се огледа у модним крајностима...
- МАК: Ја не разумем, шта се заправо десило.
- СТИВ: Пиздарија, ето шта. У свом станчићу који је она замишљала као да је париски апартман, млађани студенти или гимназијалци, протуве, покушали су од безначајне журке да направе рафинирану вечеру... Tableaux vivants.
- МАК: Капирам. Мислим да капирам. Хоћеш рећи – костимирана сцена, учесници укочени... Нека врста карађоза...
- СТИВ: Па, рецимо да је тако. И све је то, по мишљењу полиције попримило протузаконите размере.
- МАК: У исти мах, означено је, с друге стране као corruption des mineurs.
- СТИВ: Да, као, играла се деца
- МАК: Направили су русвај.
- СТИВ: Никаква теревенка то није била. Сића..
- МАК: Али, дигли су прашину.

- СТИВ: Тако испада. Као и сваки каламбур. И онај немачки поплоче је говорио француски... Не знам додуше, колико је то била игра, пренемагање.
- МАК: Гледајући са стране, то је била лакрдија, глупост, празне речи
- СТИВ: Јефтини ефекти, хоћеш да кажеш, али упалило им је, изгледа.
- МАК: Е, па да. Онда та деца порасту. Мале злице постану велике.
- СТИВ: У чему је зло?
- МАК: Заиста... и ја се питам... То је само њихова путања. Не краду, не убијају.
- СТИВ: Да, само праве будале од других.
- МАК: Па да неки писци почели су да их бране, у њихову одбрану стали су и неки глумци. Културни и јавни радници, како се то вели.
- СТИВ: Насели су.
- МАК: Бранили су их, а да нису знали шта се десило. Добро им дошло за прежвакавање.
- СТИВ: И тако се свет врти, у недоглед.
- МАК: Једна лаж сустиже другу.
- СТИВ: Опседнутост собом је у првом плану.
- МАК: Знам, све у стилу “огледалце, огледалце...”
- СТИВ: А главно је: секс, новац, его...
- МАК: И хетеросексуалци и хомосексуалци тако виде свет.
- СТИВ: Ниско порекло прикривају.
- МАК: Да, рекло би се “де лукс сиромаштво”.
- СТИВ: Узми само нека имена, све је у знаку “de” и “von”. Magdalena von Loš, Elzi de Volf.
- МАК: А Коко Шанел?
- СТИВ: Она је тек прикривала своје ниско порекло.
- МАК: Њен пут до успеха је карактеристичан, преко кревета. Од мржње према мушкарцима до наци – љубавника. И ова је покушала с неким бандитима, али безуспешно.
- СТИВ: Само, стара Коко је створила парфем.

- МАК: Хоћеш да кажеш да је ова попут твора.
Звоно на вратима прекида разговор.
- МАК: То је Ђорђе... пардон Жорж.
Устаје хитро, одлази. Ускоро на сцену стиуиа Жорж.
- ЖОРЖ: Но, момци, как иде?
- СТИВ: О, твоја одела још увек одају добар укус.
- ЖОРЖ: Е, некада смо се мењали, кад смо ишли на игранке... ти мени сако, ја теби кравату...
- МАК: Како је у Паризу? Је ли се накривио Ајфелов торањ?
- ЖОРЖ: То је у Пизи, не у Паризу... Не вадим се из “Крејзи хорса”...
- МАК : Још ћемо о томе, касније... Шта пијеш?
- ЖОРЖ: Наставите причу, знам да говорите о женама. Увек сте били опседнути.
- МАК: Помињемо неке чудне сподобе, травестите, лезбејке...
- СТИВ: Но, нећемо у крајности. Има ту других ликова. Попут Зулејке.
- МАК: Која Зулејка?
- СТИВ: Зулејка Добсон је била “дона фатале”. Мушкарци су падали пред њеним коленима као снопље.
- МАК: Нисам чуо за њу. Има егзотично име.
- СТИВ: Она је попут играча на жици...
- МАК: Овој нашој Блејки, наравно, ближа је стара Елзи која јер такође приређивала костимиране забаве.
- СТИВ: Знам, а све на туђ рачун.
- МАК: Како и зашто је све то изазвало шок, сећаш ли се?
- СТИВ: Прошло је доста времена...
- МАК: Слушаш “Лили Марлен”...
- СТИВ: Волим музику. Сву врсту музике, трубаче, тамбураше, хармоникаше...
- МАК: Заједно смо свирали.
- СТИВ: Знам, ти си свирао кларинет. Не знам зашто се жене пале на кларинет... А мушкарци на жену која свира чело.
- МАК: Имаш покварену машту.

- СТИВ: Ти ме наводиш на грех.
- МАК: Ти не знаш? Кларинетиста и челисткиња. Па то нема ни у опери... Човек из опере.
- СТИВ: Опера... Сви сте се чудили кад сам на Перистилу, за време летовања у Сплиту, ишао да слушам “Аиду”.
- МАК: Враћао си се певајући “Тријумфални марш”... Као да си наслућивао неке тријумфе, а...?
- СТИВ: То је класика.
- МАК: Зависност?
- СТИВ: ... За неког и заинтересованост за оне кастриране младиће, певаче – сопране предодређене за женске роле.
- МАК: Да неко ко да је предодређен за то. Мушкарац има женску, или жена мушку улогу.
- СТИВ: Неки су се захваљујући томе, високо уздигли.
- МАК: Па да, ако сматраш да је висина постати министар.
- СТИВ: Да то је понекад карикатурално.
- МАК: Све те сплетке, необразованост, необузданост, размаженост.
- СТИВ: Али, наказе некад имају чудну моћ, да не кажем магичну.
- МАК: Све је могуће. Раније је и то бивало.
- СТИВ: Вараш се. И сада је... Али, нема места за носталгију у једном фригидном друштванцету.
- МАК: Кажу да је послала више анонимних писама, на разне адресе.
- СТИВ: То је само једна страна медаље.
- МАК: Знаш шта хоћеш да кажеш. То је, заправо, био каламбур.
- СТИВ: Па да. Управо то, што би рекао онај немачки поп који не зна француски, а говори о игри речи, двосмислености.
- МАК: Све је ту помешано, баш као у “Босанском лонцу”.
- СТИВ: Није ти поређење на месту.
- МАК: Гротеска... То није била теревенка, оргија вредна пажње, него неки ситни метеж, лакрдија, празне речи, јефтине ефекти, керефеке...

- СТИВ: Ипак, препали су се, кад су се нашли у мишоловци. Противнички табор изгледао је моћно.
- МАК: Али, брзо су се прибрали и почели да изигравају мученике.
- СТИВ: Ма, чуј стари! Лимебо ринака, за све...!
- МАК: У праву си.
- ЖОРЖ: Од вас не могу до речи да дођем. И ја имам неко искуство са женама, поготово са перверзним, као што је моја... ха, ха. Али није она једина.
- СТИВ: Па, наравно да није једина.
- ЖОРЖ: Малопре сте помињали ту Зулејку. Сјајно. Али, где вам је памћење, момци. Шта је са Канди.
- МАК: Која Канди.?
- СТИВ: Мислиш на Канди Дарлинг?
- ЖОРЖ: Та је била слаткиш! Чаробна и заносна... Али..
- МАК: Шта – али ?
- ЖОРЖ: Чудно, срећу је нашла тек када је променила пол.
- МАК: Није то сад јединствен случај.
- ЖОРЖ: Код ње је све занимљиво. Само треба отворити очи. Рецимо, рецимо бројке... година њеног рођења – четрдесет седма и седамдесет четврта година... када је њена звезда већ прелетела небо... 47 и 74...
- Улазе Вики и Бики. Поздрављају се и љубе са Жоржом и позивају мушкарце да пређу у ѿрїезарију, на ручак.*
- ЖОРЖ: Хајде да пробам то егзотично јело, тај “босански лонац”...
- ЛАКИ: Нема ту егзотике... Све си заборавио Ђорђе... пардон Жорж, откако гледаш кан – кан сваке вечери.. И откриваш шта се то крије међу ногама.

СЦЕНА 4

За њирџезаријским сџолом седе њири мушкарца Мак, Сџив и Жорж. Две жене, Бики и Вики, врзмају се доносећи ѡреосџали ѡрибор, салаџе, хлеб.

МАК: Бики је прави мајстор, а још кад јој помаже Вики, немају премца.

СТИВ: Бики, испричај нам о твом сусрету са тореадором, у Шпанији...

Бики одмахује руком, ужурбано излазио да донесе и ѡсџави још неке сџвари на сџо.

ЖОРЖ: Ствари не треба поједностављивати, ни ниподаштавати. Кривити Ајфелов торањ, кривотворити дух гладијатора или тореадора

МАК: Бики је отишла у Шпанију Било је лето.... Врео летњи дан. У сенци дрвета седео је човек, окренут леђима.

ЖОРЖ: Био је њен љубавник?

Улази Бики, смејући се, осџавља салветџе и одмах се враћа у кухињу.

СТИВ: Настави, Мак. Ко је био тај незнанац?

МАК: Тореадор. Славни борац против бикова. Краљ арене.

СТИВ: Врхунска корида је уметност.

МАК: Да, ту је откривена и тајна о кориди: треба само остати миран и... убити или умрети!

ЖОРЖ: То је једна од тајни...

МАК: ... А сад, да видимо како се укрчкао тај “босански лонац” и у чему је ту тајна.

Ручају, најџре ћуџке, ѡџом се разџовор насџавља уз куцкање чаша.

ЧИН ТРЕЋИ

СЦЕНА 1.

Блејки седи сама у соби. У њеној соби је неред. На средини стоји једна књига, разгледница, доњеж веша, сувож цвећа, њикаваца. У једном углу стоји фотелија од бамбусове њрске. По њој разбацане новине, крије, корсеји, мараме калемови са разнобојним концима.

БЛЕЈКИ: Све морам сама. Све ћу и да урадим сама... А сада да видимо, где ћу на пут. Хм... Маракеш... Истанбул... наравно Лондон, Париз... Али, чекај, прво да видим још мало ове екзотичне земље.

Са њом књига извлачи њари, раскуњасани ајлас.

БЛЕЈКИ: Да видимо. Шта ћемо, где ћемо? Где, како је свет мали! Завлађује се у лежальку, њивара ајлас из којеј њијадају њијови. Узима њелефон. Врђи бројчаник. Чека, ѓризући доњу усну.

БЛЕЈКИ: Ало, ало... Ја сам... Препознајеш ми глас... Чуј, тренутно сам на Балију... Врло кратко. Имам пријатеље у овом делу света... Па, наравно, чујемо се. Ђао...

Куишиа слушалицу.

БЛЕЈКИ: Ух... ух...

Поново узима ајлас у руке. Пређура њервозно њијове велике књиге.

БЛЕЈКИ: *(За себе)*
Кариби... Добро. Тунис... ту сам била.. Бар тако је писало. Мароко, па и ту сам била. Ха, ха... Ух, бога ти, па шта ми је све остало? А ваља писати књиге, колумне... Солити народу памет... Сви су чули за мене. Ја, дисидент. На злу гласу. Писац толиких књига, мајку ти бојју. Пратили су ме... Ха, ха, ха, а ко је кога пратио, ја њих или они мене...

Узима њелефон.

БЛЕЈКИ: Ало, ало... ја сам... Ево, јављам се из Мадрида!
У собу улази Лаки. Она не обраћа њажњу. Насђавља њелефонски разговор.

БЛЕЈКИ: У Мадриду је дивно, сунчано... Извини, управо ми је дошао у посету онај славни глумац. Морам с њим интервју да направим. После тога имам судар с оним тореадором ... Јавићу, се... Не, не морате ви мене да зовете.

Овде ми је отворен рачун и имам специјалну линију. Тешко ме је наћи, Мадрид је велики град. .. Наравно . Хаста ла виста...

ЛАКИ: Ау... Ала лажеш..! Чуј... у Мадриду...!

БЛЕЈКИ: Тишу моса... И, коначно, навикни се на то... По цело поподне седиш доле у паркићу, циркаш, а онда још имаш примедбе.

Почињу, изненада, да разговарају као да се не њознају. Као да их неко ђрисулишује.

ЛАКИ: Ви сте ми однекуд познати...

БЛЕЈКИ: И ви мени

ЛАКИ: Појавили сте се с цилиндром?

БЛЕЈКИ: Не, с полуцилиндром.

Прекидају разговор. Осврћу се, ослулишују... Сашићѡвају се.

ЛАКИ: Шта, мислиш да наш картел пропада.

БЛЕЈКИ: Ти правиш рупу у механизму.

ЛАКИ: Нити је било картела, ни картеланта, ни концерна.

БЛЕЈКИ: То ти је дошло из малог мозга?

ЛАКИ: Никада ниси била даровита... можда борбена, амбициозна

БЛЕЈКИ: Бескрајно...

ЛАКИ: Мрежа се цепа. Више не могу да ти се обраћам као црној дами.

Окрећу једно друћом лећа. Почињу да ћоворе ћласније.

ЛАКИ: Где излазиш поподне?

БЛЕЈКИ: Охо, почиње саслушање... Мотам се около... проћем кроз парк, одем мало до пијаце,... и тако.

ЛАКИ: Сваки пут идеш на друго место. Излазиш у предвечерје

БЛЕЈКИ: Мало шарам.

ЛАКИ: Зашто носиш пелерину?

БЛЕЈКИ: Ово је као у “Црвенкапици”.

ЛАКИ: Зашто су ти дуги нокти, зашто ти је велики нос?

БЛЕЈКИ: Окани се... Не знам откуд ти. Данима и месецима те нема, а онда банеш с тим глупим питањима. Шта ? На задатку си?

- ЛАКИ: Нисам ја цинкарош.
- БЛЕЈКИ: Јок...
- ЛАКИ: Али, шта ти тамо радиш? Кажу да све чешће долазиш.
- БЛЕЈКИ: То нисам ја.
- ЛАКИ: Ако јеси, онда је то неопрезно.
- БЛЕЈКИ: Шта?
- ЛАКИ: Подвлачити се људима под кревете, и живима и мртвима олако лепити етикете.
- БЛЕЈКИ: Све је то од општег интереса.
- ЛАКИ: Али, не треба претеривати.
- БЛЕЈКИ: И ту се буди мој стваралачки дух.
- ЛАКИ: Добро... А ти си, значи, сад, у Мадриду... И, како чујем, течно говориш шпански.
- БЛЕЈКИ: Као и ти енглески.. Као Тарзан...
- ЛАКИ: Стално трућаш о ономе што не знаш. Тако је објављен и интервју са високом партијском шефицом. Хефе... хе, хе хе. Која је била на линији Мадрид, Лондон, Москва, Београд.
- БЛЕЈКИ: Па шта, измислила бих и интервју са Папом!... Ако треба.
- ЛАКИ: О свему томе појма немаш.
- БЛЕЈКИ: То су општа места.
- ЛАКИ: Откуд ти знаш шта се дешава у Каиру.?
- БЛЕЈКИ: И хијероглифе ћу да прочитам! Ако треба.
- ЛАКИ: Мислиш... да измислиш?
- БЛЕЈКИ: Шта ту има да се измишља и смишља. Све је јасно... Неко мора да се завуче под кревете и у ормаре славних.
- ЛАКИ: Не знам шта ти уопште радиш?
- БЛЕЈКИ: Перем, пеглам... Пушим...
- ЛАКИ: Филтер, дуги... као у оној песми.
- БЛЕЈКИ: Знам: "Пушим филтер 58... а и драга ми га пуши..."
- Лаки усџаје.*
- БЛЕЈКИ: И, где ћеш сада?
- ЛАКИ: Па шта, да седим с тобом. И гледам у твоје лепо лице... Као у цице.

БЛЕЈКИ: А шта ми фали?

ЛАКИ: Фалички принцип моћи и... и једна марама преко главе.

Блејки гађа Лакија њељаром, он се склања.

БЛЕЈКИ: *(Бесно)*

Сада лепо иди и пропери, испери и исцеди твоје смрдљиве гаће... Једино си за то способан.

Пљује га.

ЛАКИ: *(Смирено)*

И то је боље него тебе да гледам...

Лаки излази. Блејки насивља да листи аиљас. Зајим га сиуиша на јод. Усијаје из лежалаке и ирилази сјолу, разгрће доњи веи, књиће и разгледнице који су ирекрили тисаћу машину. Подиже чийкаси, свилене гаћице које висе на рубу ирејрианоџ сјола.

БЛЕЈКИ: Доње рубље има посебну моћ. Чипка и свила. То ваља користити... Забрањено воће, страст, похоту...

Театрално сиуиша гаћице, ња корсеи на дружу сјрану сјола. Појом увлачи њири и јочиње да куца.

БЛЕЈКИ: Овако... Да завршим онај интервју. Па ја сам позната... особа. Одговор на прво питање треба да гласи: То су прљаве политичке игре. Иза свега стоји служба. Затим треба да напоменем да ја, у ствари, морам да иритирам јавност, јесте, морам. Да скренем пажњу. Комуњарама је добро дошла сва та фрка. Ја сам интелектуалка. Богата знањем... Свим тим сам шокирана.... Пази ово питање – који је мој мото. Одговор ће бити: Свако има свој интерес.... Како сам доспела у јавност? Шта, ваљда, то сви знају.... Ко стоји иза свега?... ха, па и то се зна... Зна се зашто сам дисидент. И зашто сам, тобоже, на злу гласу. А знам и ко су доушници! Кафка... Хегел... Хомер... Црна мачка... Маца... Сиви мачор. Шакал, Кртица, Плави анђео... Каспар, наравно

Звони телефон који је на сјолу... Блејки не диже слушалицу... лукаво се осмехује... као да ишчекује. Зајим звони њен мобилни телефон. Јавља се.

БЛЕЈКИ: Ало, ало... ево управо сам изашла из роминга.... Да већ сам на аеродрому. Само да покупујем новине да видим шта се дешава у земљици, па се чујемо... Ђао, ђао

Улази Лаки.

БЛЕЈКИ: Још си ту?

- ЛАКИ: *(Обзирући се, полугласно)*
Не можемо више да се чепимо, ни кревељимо. Долази Сахар..!
- БЛЕЈКИ: Ко је тај?
- ЛАКИ: Фортинбрас.
- БЛЕЈКИ: Све је то рекла-казала.
- ЛАКИ: Он је мајстор. Како ћеш преживети његово раскринкавање?
- БЛЕЈКИ: По принципу "faute de mieux". Могу мирно да наставим да хеклам.
- ЛАКИ: Како успеваш..? Кад си ћорав!
- БЛЕЈКИ: О, не... Ја сам констернирана!
- ЛАКИ: Шта се десило?
- БЛЕЈКИ: Ништа.
- ЛАКИ: Како ништа.
- БЛЕЈКИ: Па ништа... ништа, разумеш, у томе је проблем... Нико нас више не помиње.
- ЛАКИ: Не разумем.
- БЛЕЈКИ: Разумеш ти, али се правиш луд. Објавио си те две књижице и сад си задовољан. Чујем и цип си купио, па се возикаш.
- ЛАКИ: Па шта ти то смета?
- БЛЕЈКИ: Како да ми не смета? Нећу заборав. Хоћу незаборав, капираш. Хоћу да ме сви зову, да причају, да измишљају, само да сам на траци, разумеш, у шпици.
- ЛАКИ: *(Заједљиво)*
Довољно је да те људи виде, па да занеме.
- БЛЕЈКИ: А ти? Погледај на шта личиш с тим твојима водњикавим очима.
- ЛАКИ: Ја сам теби давно рекао да имаш водњикаве очи.
- БЛЕЈКИ: Марш... маааарш... ђубре, битанго... слоне... идиоте, кретену...
- ЛАКИ: Мени то кажеш ? Мени?
- Блејки одмахује руком, бесјомоћно.*
- БЛЕЈКИ: Видим да од тебе нема никакве користи, али шта ћу? Где сам, ту сам,... Ипак, морамо нешто да урадимо!

- ЛАКИ: Шта то ?
- БЛЕЈКИ: Опет нешто... онако
- ЛАКИ: Како?
- БЛЕЈКИ: Високо.
- ЛАКИ: Високо?
- БЛЕЈКИ: Морамо! Кужиш, стари мој.
- ЛАКИ: Па реци.
- БЛЕЈКИ: Поново правимо журку!
- ЛАКИ: Зар опет?
- БЛЕЈКИ: Тек сада ћемо да их згранемо.
- ЛАКИ: Мислиш да је оно раније заборављено,?
- БЛЕЈКИ: Мајонез, свастика, кукасти крстови... врло важно. Ко се сећа, сећа се... Сад ћемо нешто ново.
- ЛАКИ: Шта?
- БЛЕЈКИ: Пошто ја знам да си ти надарено глуп, поново ћу ја све морати сама.
- ЛАКИ: Не кријеш да си скандал мајстор. Ајде да видим шта ћеш сад да измислиш.
- БЛЕЈКИ: Могу све да измислим и смислим. Док ти трепнеш ја сам већ нешто измислила.
- ЛАКИ: Мислиш да слажеш.
- БЛЕЈКИ: Мисли ти шта хоћеш.
- ЛАКИ: Не чудим се кад кажу да си луда сто посто.
- БЛЕЈКИ: Па наравно,... а чему се чудиш?
- ЛАКИ: Не могу да превалим преко језика.
- БЛЕЈКИ: Преко језичине... не смеш!
- ЛАКИ: И ја ћу, као други, без коментара... само се питам, откуд ти знаш како ко води љубав, када је то теби нешто потпуно страни... За друге приче пун о не бринем.
- БЛЕЈКИ: Које, на пример, мајке ти?
- ЛАКИ: Па то, рецимо о екстра – профитерима... То нешто наслућујеш, као и неке друге приче за које мислиш да су шокантне. А шокантне су, јер су чисте измишљотине.
- БЛЕЈКИ: Па тајна и јесте у томе да шокираш друге.
- ЛАКИ: Ти саму себе шокираш, јер си опседнута.

- БЛЕЈКИ: Ја? Опседнута..?
- ЛАКИ: Па да. Опседнута си другим људима, јер у себи не налазиш ништа паметно.
- БЛЕЈКИ: Ја? Ја опседнута другим људима? Идиоте...
- ЛАКИ : Па да... измишљаш о познатим личностима, принчевима, списатељицама... и њиховим тајним животима... А највише од свега...
- БЛЕЈКИ: (*Радознало*)
Шта, шта?
- ЛАКИ: Па то... та полицијска досијеа. То... да те прате, прислушкују, шпијунирају.
- БЛЕЈКИ: То је тачно. Прате ме, прислушкују, шпијунирају. Бауци круже овом земљицом... друкери, цензори, тастери..
- ЛАКИ: А ти си далеко од свега тога?
- БЛЕЈКИ: Ја сам велики перформатор.. Свака моја журка је перформанс.
- ЛАКИ: Не знам шта је ту ексклузивно.
- БЛЕЈКИ: Бунт..!
- ЛАКИ : Је л зато што те нико не зарезује. Горе од прича о теби је да ћуте о тоби. Или, како то већ каже онај геј,, једина гора ствар од оговарања је кад те не оговарају... Отуд констернација, зар не?

Констернацијана Блеки излази, улази Мики.

- МИКИ: Шта се дешава?
- ЛАКИ: Поново шизи.
- МИКИ: То је акутно стање.
- ЛАКИ: Паламуди о томе како је све шунд.
- МИКИ: Убраја ли ту и себе.
- ЛАКИ: За себе мисли да је светица.
- МИКИ: Вештица...
- ЛАКИ: Скрибоманка. Ко зна колико је књига написала... тридесет, педесет... више. Ко ли то чита? Сама пред спавање, док мастурбира.
- МИКИ: Јеси ли јој то рекао?
- ЛАКИ: Не вреди... Код ње је увек солилоквиј. Еј, она да обзнањује како се распало Душаново царство и како је Милутин згрешио према Симониди.

- МИКИ: Е, вала, према њој нико не греши... Не знам зашто су ружне жене толико несрећне
- ЛАКИ: Мислиш злобне? Па морају да се труде... Увек помисле да им је задњи пут.
- МИКИ: У том свом солилоквију, износи тајне свог кревета... Можеш ли то да замислиш. Шта мислиш како је то пробудити се ноћу поред ње.
- ЛАКИ: То смо се већ питали...
- МИКИ: Зато и наставља да прави журке, чајанке или шта ти ја већ знам, са све великим ауторима, списатељицама, који се, кад немају шта да раде или им понестане пића, окупе у њеном ђумезу.
- ЛАКИ: А она слуша шта причају, памти као сви добри шанери... Тобоже, пише шпијунски роман.
- МИКИ: Каже да воли валере, стари јој био у КП.
- ЛАКИ: Нема валера, само хвалоспеви, фасцинација иностранством, Јапан, Кина, Сингапур... млади Арапи, џет – сет, све оно што може да дохвати и ухвати као фалус...И врхунац истинољубивости, рефрен “ја па ја”..
- МИКИ: Чист солипсист.
- ЛАКИ: Си!
- Улази Блејки, сва унезверена.*
- МИКИ: Схватила си да је све изгубљено. Све је пропало зар не?
- БЛЕЈКИ: Ко је изгубљен? Ви сте изгубљени.. у свемиру..
- МИКИ: Зашто си онда избезумљена?
- БЛЕЈКИ: Сви ме шиканирају...
- МИКИ
- И ЛАКИ: *(У један ѓлас)*
Не дамо ми тебе... мацо... дођи да те помазимо.
- БЛЕЈКИ: *(Безосећајно)*
Дирнута сам.
- МИКИ: Не, не ја те нисам пипнуо.
- ЛАКИ: Ни ја, кунем се...
- БЛЕЈКИ: Ипак сте багра, а ја сам упала у табор лудака... Скандал!
- МИКИ: То је твоја терапија... Скандал.

ЕПИЛОГ

Истии ѓризор као на ѓочейку. Три бубаишвабе крсијаре, али сада ѓромо, као да су оштроване., једва мрдају ѓијцима. Шлемови су им се накривили, наочаре сијадају... Повлаче се, сијоро, несѓијају у мраку..

СТИВ: Чудно је то како је Жоржа оставила жена.

МАК : Мислиш да је необично то што га је она оставила због друге жене?

СТИВ: Ипак, да се не бавимо нашим проблемима. “Пријатељска ватра...”

МАК: Мислиш да ћемо се поубијати сами..

СТИВ: Време је !

МАК: На овом свету време касни.

СТИВ: Овај свет је велико село...

МАК: Ау, е сад си открио Америку...

СТИВ: Само се ти подсмевај. Људи, сигурно, нису онакви каквим их ми видимо.

У ѓозадини, насѓијаје комешање. Неки косѓимирани људи, несѓијају са сцене, друѓи скидају маске, бацају их и беже, на разне сијране.

СТИВ: Маске падају!

МАК : Жорж је све хладно примио иако се нашао над понором... Без жеђи за осветом.

СТИВ: Па све нам је испричао. Жена га оставила због друге жене. Не ѓегове, него је она нашла дилберку или дублерку.

МАК: Нисам схватио све, али наслућивао сам суштину. Су-мрак.

СТИВ: Кавез за лудаке..

МАК: Збуњивање малограђанске јавности... Не, није то пука књижевна или нека друга поза...

Загрцне се...

МАК: *(Изненада усѓијаје)*

Чекај! Сада ми је јасно: Она није она! Коначно, пуче ми пред очима.

СТИВ: Ко?

МАК: Он..!

- СТИВ: Ко?
- МАК: Она.
- СТИВ: Ко, човече...?
- МАК: Она је он..!
- СТИВ: Он?
- МАК: Она... она је он, он је она...
- СТИВ: Као Џек Лемон ?
- МАК: Па то је вруће!
- СТИВ: Ти подижеш... температуру. Као Мерилин Монро. Још само да је покупи принц на белом коњу... у галопу, мислим.
- МАК: Забавно! Колосално. Жена твојих снова. Попут Марлене Дитрих у мушком оделу, Тонија Кертиса у женској хаљини. Са све торбицом... То ти је дошло из малог мозга. Оправдаваш свој реноме...
- СТИВ: А реци ми, још, шта је с Лакијем? Он се прославио и као критичар.
- МАК: Живи с неким недаровитим песником. Објављивао је сонете посвећене Маци у “Црној мачки”.
- СТИВ: Све су то смешне слабости... Али, маске су пале... Срамота је пролазна.
- МАК: Само остаје твоја тетоважа... на левом рамену...
- СТИВ: Баш си шаливџија... У ствари, не треба све узимати сувише озбиљно.
- МАК: Мој пут је – пут свиле.
- У даљини се чује лавез ђаса.*

МРАК